

D ů v o d y:

Rekursu nelze upřítí oprávnění. Usnesením, pojatým do rozsudku procesního soudu, byla odmítnuta, správně zamítnuta, námitka rozepře pravoplatně rozsouzené. Proti tomuto usnesení nepodal žalovaný rekursu ani odděleného, ani do odvolání pojatého a nenapadl vůbec výrok toho ve svém odvolání, čímž se stal výrok ten pravoplatným. Když soud odvolací nicméně se zabýval otázkou, zda rozepře tato byla již pravoplatně rozsouzena, pochybil. Ustanovuje sice § 240 odst. III. c. ř. s., že soud má vždy z moci úřední přihlížeti ku pravoplatnosti rozsudku, týkajícího se téže sporné věci, avšak předpis tento má jen platnost obmezenou, platí totiž pouze potud, pokud zde není pravoplatného rozhodnutí otázky této. Opomenula-li strana postižená výrokem, zamítajícím námitku věci rozsouzené, podati proti němu opravný prostředek, nemůže odvolací soud z moci úřední výrok o námitce té přezkoumati, vždyť nové rozhodnutí o věci jednou již rozsouzené nezakládá zmatečnosti, ke které soud odvolací má z moci úřední hleděti, jak plyne z § 477 c. ř. s. úsudkem z opaku a z § 471 čís. 6 c. ř. s., kdež se nařizuje, aby odvolací soud rozhodl v zasedání neveřejném o námitce věci rozsouzené, byl-li v odvolání výrok ten napaden, z čehož plyne, že výrok ten nelze již přezkoumávaní, nebyl-li opravným prostředkem vůbec napaden (viz Hora: Českosl. civilní právo procesní II., str. 62 a 63). V té příčině dlužno poukázati na zásady vyslovené v plenárním rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 29. dubna 1924, čís. 3775 sb. n. s., jichž jest obdobně šetřiti i v tomto případě.

Čís. 7277.

Exekuce zabavením pohledávky dlužníkovy proti československému státu jako poddlužníku jest přípustna jen, když pohledávka proti státu jest již likvidní a k výplatě poukázána. Jest na vymáhajícím věřiteli, by tyto okolnosti uvedl v exekučním návrhu, v němž dlužno též aspoň přibližně udati výši pohledávky.

(Rozh. ze dne 31. srpna 1927, R I 631/27.)

K návrhu vymáhajícího věřitele, by mu byla ku vydobytí peněžité pohledávky povolena exekuce zabavením a příkázáním k vybrání pohledávky, příslušející prý dlužnici proti Stavebnímu fondu hornickému při ministerstvu veřejných prací v Praze v neznámé výši za provedené stavby soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Žadatelka ve své žádosti uvádí jako poddlužníka ministerstvo veřejných prací, z čehož je patrné, že jde o pohledávku proti eráru jako poddlužníku. Podle dvorského dekretu ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s., zachovaného výslovně v platnosti čl. IX. čís. 5 uvoz. zák. k ex. ř., je nepřípustným zákaz a soudní zabavení ve příčině pohledávek, které nejsou ještě likvidními a u veřejných pokladen nebyly dosud ještě poukázány k výplatě. Tento předpis mluví o soudním zabavení vůbec, nerozeznává, zda vede se exekuce proti eráru jako dlužníku, či zda zabavuje se pohledávka příslušející soukromé

osobě proti eráru jako poddlužníku. Při soudním zabavení pohledávek, o nichž se zmiňuje čl. IX. čís. 5 uvoz. zák. k ex. ř., jest podle jasného jeho doslovu podmínkou, by byly již k výplatě poukázány a byly likvidními, jinak je vedení exekuce na ně nepřipustno. Podle § 54 třetí odstavce ex. ř. má vymáhající strana ve své žádosti uvést veškeré údaje, které podle povahy případu jsou důležité pro opatření, jež má vydati povolující neb exekuční soud v zájmu vedení exekuce. Ježto pak navrhovatelka ani netvrdila, že zabavovaná pohledávka je likvidní a že byla poukázána k výplatě, a ježto označení její slovy »pohledávka v neznámé výši« a »pohledávka za provedené stavby«, aniž uvedeno, kdy tyto stavby a kde byly provedeny, k dostatečnému označení pohledávky nestačí, bylo stížnosti vyhověno a byla exekuční žádost zamítnuta.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Správným jest názor rekursního soudu, že exekuce zabavením pohledávky dlužníkovy proti československému státu jako poddlužníku, jest přípustna jen, když pohledávka proti státu jest již likvidní a k výplatě poukázána, ježto dosud platí ustanovení dvor. dekr. ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s., jenž výslovně byl zachován čl. IX. čís. 5 uv. zák. k ex. ř., a mylným jest mínění stěžovatelky, že tento dvor. dekret novelovaným zněním § 295 ex. ř. pozbyl účinnosti, ježto změna § 295 ex. ř., provedená novelou ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák. se této otázky vůbec netýkala, nýbrž jen poněkud jinak upravila způsob zabavení, totiž doručení zápočtů. Dovolací rekurs mylně vykládá rozhodnutí nejvyššího soudu č. j. R I 597/25 (sb. n. s. 5180), neboť v něm bylo jen vysloveno, že dvor. dekr. ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s. nelze použít na případ, když se exekuce vede přímo proti státu jako dlužníku, a stačí stěžovatelku v této otázce odkázati k podrobným důvodům dotčeného rozhodnutí sb. n. s. 5180. Jinak jest však odkázati ku správnému odůvodnění napadeného usnesení, které nebylo vyvráceno důvody dovolacího rekursu, zejména, že z ustanovení § 54 čís. 3 ex. ř. plyne, že exekuční návrh musí podmínku pro povolení exekuce zabavením pohledávky dlužníkovy proti státu jako poddlužníku, totiž, že pohledávka jest již likvidní a k výplatě poukázána, tvrditi a po případě osvědčiti (viz sb. n. s. 6327, 6356) a že také aspoň přibližně jest v návrhu udati výši pohledávky.

Čís. 7278.

Zajištění bytů (zákon ze dne 26. dubna 1923, čís. 87 sb. z. a n.).

Nejen státní zaměstnanec, pro něhož byl byt zajištěn, nýbrž i československý stát jest oprávněn domáhati se vyklizení a předání zajištěného bytu.

(Rozh. ze dne 31. srpna 1927, R I 633/27.)

Československý stát (železniční správa) domáhal se proti majiteli domu povolení exekuce nuceným vyklizením a předáním bytu zajištěného pro státního zaměstnance. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Právo-